

РЕШЕНИЕ

№ 6097

гр. София, 05.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Галин Несторов

ЧЛЕНОВЕ: Бранимира Митушева
Зорница Дойчинова

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **4936** по описа за **2020** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от АПК във вр. чл. 63 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез управителя на дружеството К. Ц., срещу решение от 27.12.2019 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД /СРС/, НО, 9-ти състав по НАХД № 20878/2017 г.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона - касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1 вр. ал. 2 от НПК вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН. Посочва се, че неправилно е определена приложимата правна норма. Сочи се, че лицето Г. Ц. е съдружник в дружеството и последният е регистриран като самоосигурено лице, т.е той полага личен труд и не попада в кръга на лицата, за които Дирекция „Инспекцията по труда“ осъществява контрол. Твърди се, че в качеството си на съдружник в дружеството Г. Ц. може да полага личен труд без ограничения за времето и продължителността, в който се полага. Допълва се, че по време на проверката лицето е било в неплатен отпуск, като той е бил на обекта в качеството си на собственик, регистриран като самоосигурено лице, полагащо личен труд като квалифициран водач на багер. Посочват се аргументи за приложимостта на чл. 415в от Кодекса на труда /КТ/. Счита се, че е недопустимо Дирекция „Инспекция по труда“ да налага санкция на

съдружник, осъществяващ дейност с личен труд, който по Търговския закон е длъжен да съдейства и подпомага дейността на дружеството. Иска се решението на СРС да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което наказателното постановление да се отмени.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – С., редовно призован, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и счита същата за неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА счита жалбата за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, а разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Със съдебно решение от 27.12.2019 г. по НАХД № 20878/2017 г. СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО е ПОТВЪРДИЛ наказателно постановление /НП/ № 22-003755/07.08.2017 г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което на [фирма], в качеството му на работодател, на основание чл. 414, ал. 1 от КТ е наложено административно наказание – „имуществена санкция“, в размер на 1500 лева, за извършено нарушение на чл. 153, ал. 1 от КТ.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е събрал като доказателства по делото показанията на свидетеля Г. В. Винарска, както и писмените доказателства, представени по делото. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че безспорно е осъществен състава на нарушението по чл. 153, ал. 1 от КТ и не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, обуславящи отмяна на НП. Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Касационната инстанция на основание чл. 220 от АПК, въз основа на събраните по делото доказателства в тяхната съвкупност и поотделно, приема следната фактическа обстановка:

При извършване на проверка по спазване на трудовото законодателство на 13.06.2017 г. на място в строителен обект „Реконструкция на разпределителни и присъединителни топлопроводни отклонения от К № МШ-6-1 на [улица] до жилищни блокове № 303, 305 и от К № МШ-6-15 до жилищни блокове № 307,308,309,310,313,314,316,317 и ОДЗ „Пролет“, находящ се в [населено място],[жк], стопанисван от [фирма] и на 21.06.2017 г. и 07.07.2017 г. в Дирекция „Инспекция по труда“ - С. въз основа на изискани и представени от работодателя документи, било констатирано, че дружеството, в качеството на работодател, в периода от 08.06.2017 г. до 18.06.2017 г. не е осигурил на Г. К. Ц. непрекъснатата седмична почивка най-малко 48 часа, на която работника/служителя има право при петдневна работна седмица.

Представен бил трудов договор № 3/03.01.2007 г., сключен между [фирма] и Г. К. Ц., в който е записано, че работното време на лицето е 8 часа, при петдневна работна седмица, т.е. при петдневна работна седмица Г. Ц. има право на седмична почивка в размер на два последователни дни като следва да му се осигури най-малко 48 часа непрекъснатата седмична почивка. При преглед на представена от работодателя [фирма] книга за ежедневен инструктаж по безопасност и здраве при работа, провеждан на работниците на горепосочения обект от К. Г. Ц., на длъжност управител

на [фирма], е установено, че Г. Ц. е работил през месец юни 2017 г. в периода от 08.06.2017 г. до 18.06.2017 г. включително или общо единадесет дни по осем часа дневно без почивен ден и без [фирма] да му осигури най-малко 48 часа непрекъсната седмична почивка.

Нарушението е извършено на 13.06.2017 г. в обекта на дружеството [фирма] и е констатирано на 07.07.2017 г. в Дирекция „Инспекция по труда“ - С. при преглед на представените от работодателя документи на дружеството, за което е съставен съответния протокол от извършена проверка. В резултат на така установеното е съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 22-003755/07.07.2017 г., а въз основа на него е издадено и процесното наказателно постановление.

При правилно установена от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 9-ти състав фактическа обстановка, настоящата съдебна инстанция намира, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо. Безспорно по делото се установява, че Г. К. Ц. е имал сключен трудов договор с дружеството [фирма], действащ към месец юни 2017 г., съгласно който е бил назначен на длъжност „технически сътрудник“. Видно от приложените по делото писмени доказателства /книга за ежедневен инструктаж по безопасност и здраве при работа, провеждан на работниците/ се установява, че същият е полагал труд в периода 08.06.2017 г. – 18.06.2017 г. включително, без да му е осигурена най-малко 48 часа непрекъсната седмична почивка. Г. Ц. е работил непрекъснато в посочения по-горе период от 11 дни по 8 часа дневно, без да му е била осигурена законоустановената в КТ седмична почивка. Според разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от КТ при петдневна работна седмица работникът или служителят има право на седмична почивка в размер на два последователни дни, от които единият е по начало в неделя. В тези случаи на работника или служителя се осигурява най-малко 48 часа непрекъсната седмична почивка. Нарушението на посоченото изискване кореспондира със санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 1 от КТ, съгласно която работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лева.

Правилно СРС не е кредитирал представените в хода на производството писмени доказателства за това, че за месец юни 2017 г. лицето Г. Ц. е бил в неплатен отпуск. Тези доказателства са били оборени, тъй като по време на извършената проверка на строителния обект на 13.06.2017 г. служители от Дирекция „Инспекция по труда“ са заварили Ц. да извършва трудова дейност – изкопаване на канал с багер, освен това от представената книга за ежедневни инструктажи е видно, че за процесния период такъв е провеждан ежедневно на установеното да извършва трудова дейност на място лице. При анализ на доказателствата в тяхната съвкупност, съдът намира, че въпреки подадената молба за ползване на отпуск за месец юни 2017 г. и нейното одобряване от работодателя, то същият реално не е бил ползван. Липсва логическо обяснение дадено лице да се подписва всекидневно в книга за инструктажи, ако в действителност не се явява на работа и не полага труд за съответния ден.

След извършена служебно проверка в Търговския регистър, настоящият съдебен състав намира, че действително лицето Г. Ц. е вписано като съдружник в дружеството, което се явява и негов работодател. Видно от представената по преписката ведомост за заплата на месец юни 2017 г. Г. Ц., като съдружник в

дружеството не получава възнаграждение от фирмата, за разлика от управителя на същата К. Г. Ц., поради което е и задължен да се самоосигурява. Факт е също така, че към момента на проверката Г. Ц. е бил в трудово правоотношение с работодателя [фирма], който е следвало да му осигури установената по КТ почивка. Извършената на 13.06.2017 г. регистрацията като самоосигуряващо се лице по всяка вероятност е направена именно, за да се избегне санкциониране на фирмата, в която Ц. има дялово участие и е пряко заинтересован. При наличието на действащ трудов договор Дирекция „Инспекция по труда“ - С. е в правото си да извършва проверки за спазване на трудовото законодателство, разписано в КТ, независимо от това в какви отношения работодателят се намира със своите работници/служители.

По отношение на размера на санкцията 1500 лева, настоящият съдебен състав приема същият за правилно определен, поради факта, че административнонаказващият орган е наложил санкция в минималния предвиден от закона размер по посочената по-горе санкционна норма на чл. 414, ал. 1 от КТ.

Нарушението не попада в хипотезата на чл. 415в, ал. 1 от КТ, съгласно която за нарушение, което е отстранено веднага след установяването му по реда, предвиден в този кодекс, и от което не са произтекли вредни последици за работници и служители, работодателят се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 100 до 300 лева. При непредоставяне на законоустановената почивка от най-малко 48 часа е налице нарушение на чл. 153, ал. 1 от КТ, тъй като са накърнени правата на работника относно възстановяване на работните сили чрез осигуряване на почивки. Предвид характера на самото нарушение, то не може да бъде отстранено веднага след установяването му, тъй като представлява формално нарушение и се осъществява със самото изпълнително деяние. Двете кумулативно дадени предпоставки за прилагане на чл. 415в, ал. 1 от КТ не са налице в разглеждания случай.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че СЪДЕБНОТО РЕШЕНИЕ от 27.12.2019 г. на СРС, НО, 9-ти състав е ПРАВИЛНО на основание чл. 348 от НПК и при условията и по реда на чл. 221, ал. 2 от АПК следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 80 лева, на основание чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, IV Касационен състав, на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА съдебно решение от 27.12.2019 г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 9-ти състав по НАХД № 20878/2017 г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – С. сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл. 223 от АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.